

over, hvad det vil sige, at Lovforslaget har været forelagt Erhvervene, og at det i alt væsentlig har fundet Tilslutning hos disse.

Dette Lovforslag indeholder en stor Mængde Enkeltheder, og jeg skal ikke komme ind paa disse her ved Sagens første Behandling. Det gælder om dem alle, at de naturligt og bedst drøftes i et Udvalg. Vor Bedømmelse af hele denne Sag vil naturligt ske ud fra det Synspunkt, at Postvæsenet er til for Befolkningens Skyld; og de Lettelser, der kan være Tale om at give Administrationen af Postvæsenet, maa vi som Folkerepræsentanter se under den Synsvinkel: Hvorledes vil de komme til at virke for Befolkningen? Med Hensyn til hele Takstsystemet er det en given Sag, at vi ogsaa maa se paa de finansielle Forhold for Postvæsenet. Som tidligere fremhævet ønsker vi, at Postvæsenet i finansiell Henseende ikke skal give noget betydeligt Overskud, men til enhver Tid skal være paa den gode og sikre Side.

De nye Forsendelsesformer, her er foreslaaet, anbefalede Pakker, Udleveringsregler, Jernbanepakker o. s. v., Forhøjelsen af Erstatningsbeløbet og de nye Virksomheder, som ærede Medlemmer vil finde nærmere omtalte i Anmærkningerne, anser jeg for Fremskridt, og jeg mener, det vil være heldigt at gennemføre disse Bestemmelser. — En Paragraf handler om Bestemmelser, der skal kunne indføres administrativt vedrørende Luftfartsbetingelser. Det vilde efter min Opfattelse være naturligt, at man paa dette Omraade nøjedes med foreløbige Bestemmelser, og at hele dette Spørgsmaal i øvrigt blev gjort til Genstand for et særligt Lovforslag, idet vi her kommer ind paa noget, der griber ganske overordentlig stærkt ind i mange Forhold. Det er et Fremskridt, som vi skal gaa til, saa snart det er muligt for os at gøre det paa betryggende Maade, men det er nødvendigt, at der ses paa det fra Lovgivningsmagtens Side, ogsaa under Hensyn til de andre Takstbestemmelser.

Det foreslaas her paa ny fra Postvæsenets Side at gaa over til Adressekort. Der har tidligere været ført Forhandlinger herom paa Rigsdagen, og vi, der i Tidernes Løb har beskæftiget os med disse Sager, har vel nok alle sammen et Indtryk af, at man fra Publikums Side ikke er meget venlig stemt overfor den Tanke. Nu faar vi altsaa se paa det igen i det Udvalg, der vil blive nedsat, og se, om vi denne Gang bedre kan komme til Enighed om denne Sag end ved tidligere Lejligheder. Jeg vil

sætte et Spørgsmaalstegn ved, om man skal ind paa dette.

Med Hensyn til Avisafsnittet er der ogsaa adskillige Forhold, som maa komme under Overvejelse, men de er for specielle til, at jeg finder Anledning til at drøfte dem her ved første Behandling. Kun et enkelt Spørgsmaal vil jeg nævne, fordi det er blevet forebragt mig fra forskellige Sider indenfor Presseverdenen, og det er den Maade, hvorpaa Postvæsenet benytter sin Adgang til at forhøje Brøk-Øre; den er ganske interessant. Taksten for Aviser er 6 Øre for 500 g, men hvis der er Tale om f. Eks. 510 g, siger Postvæsenet ikke $5,1 \times 1,2$, som er Overvægtsporto'en, det vilde blive 6,12, der vilde blive forhøjet til 7 Øre, nej, Postvæsenet forhøjer 2 Gange, først forhøjer det de 0,12, og saa forhøjer de igen, naar de skal lægge sammen, saa at de kommer til Resultatet 7,2 ved Sammenlægningen, og saa siger de: Naar der er Tale om Brøk-Øre, skal vi forhøje, altsaa bliver det 8 Øre. Paa den Maade kommer de til det Resultat, at en Sum paa 6,12 Øre bliver til 8 Øre. Det er en ganske ejendommelig Fremgangsmaade, og jeg gad egentlig vide, hvad Ministeren vilde sige, hvis Forretningsverdenen bar sig ad paa lignende Maade og forhøjede i samme Procentstil, som her er Tale om.

Alle disse forskellige Enkeltheder kan vi imidlertid se nærmere paa i Udvalget, jeg skal kun omtale et Par Bestemmelser af mere almen Interesse. Bestemmelserne angaaende Postvæsenets Eneret maa naturligvis udvides til at gælde Brevkort og Lokalforsendelser. Overalt, hvor der er Tale om en erhvervsmæssig Benyttelse af Postvæsenet, maa Staten have Eneret. Men i øvrigt er det naturligt, at vi overvejer de Udtryk og Vendinger, her er brugte, noget nærmere. Der har tidligere her paa Rigsdagen, ikke mindst i 1888, været ført lange Forhandlinger om dette Spørgsmaal, og ogsaa nu kan en Overvejelse i Udvalget være nødvendig. Der er imidlertid et enkelt Spørgsmaal, jeg gerne atter vil fremhæve her: Jeg mener, at det bør være Staten og ikke de enkelte Etater, der skal have Eneret. Staten skal have Eneret til at besørge disse Breve, men i hvilket Omfang Postvæsenet skal have Eneretten, kommer vi nærmere til at overveje under Hensyn til Publikums Interesse. Lad mig tage et Eksempel. Mellem nogle Byer gaar der en Række Tog, et Par af disse Tog er Posttog, de andre Tog er